

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

SOU MRTVÝCH

DOBRODRUŽSTVÍ
NIKA, WILLA A HAZEL

RICK MARK
RIORDAN OSHIRO

FRAGMENT

Soud mrtvých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan, Mark Oshiro
Soud mrtvých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SOD MRTVÝCH

RICK
RIORDAN

MARK
OSHIRO

PŘELOŽILA DANA CHODILOVÁ

FRAGMENT

*Pro ty, kdo si přeji druhou šanci,
nový začátek a možnost volit jinak.
Tato kniha je věnována vám.*

KAPITOLA

„Dýchej, Nico.“

Nico seděl naproti Dionýsovi, který zvláště voněl po skořicových šnecích. Hádův syn se snažil nenechat se tím rozhodit. Zhluboka se nadechl a nabral do plic tolik ledového vzduchu, valícího se od zálivu Long Island Sound, až málem praskl. Pak pomalu vydechl a otevřel oči.

Kudrnaté vlasy pana D. se vlnily ve větru. Seděli na jógamatkách na pláži, kde se obvykle odpalovaly táborové ohňostroje, a slunce se klonovalo k západu. Nikovi chlad nevalil, jeho černý bomber byl dost teplý, ale pan D. měl na sobě jasně růžovou bundu, stejně křiklavou čepici s bambulí a silné lyžařské rukavice. Nikovi se zdálo, že to přehánění. Copak bohům může být zima? Jenže zároveň věděl, že pan D. na sebe při každé příležitosti navlékne to nejvýstřednější, co se dá.

Cítil se rozpačitě kvůli něčemu jinému: tahle sezení s ředitelem Tábora byla vyloženě *trapná*. Potom, co se Nico se svým přítelem Willem před necelými třemi měsíci vrátil z Tartaru, prosadil pan D., aby v Táboře polokrevných zahájili „něco takového, čemu lidé říkají *terapie*“. Nico tu myšlenku podpořil, protože věděl, že když se polobohové

ocitnou v táboře poprvé, potřebují dost často pomoc, aby se vyrovnali se všemi novotami svého života. Moc dobře si pamatoval, jaké to bylo pro něj.

Jenže takhle si tu „terapii“ nepředstavoval. Dechová cvičení mu připadala jako úplný nesmysl. Pan D. po něm navíc chtěl, aby si vedl denní zápisky o svých emocích, ale to nešlo. Bůh ho věčně nabádal, aby „žil přítomností“, což mu nedávalo smysl. Nebyl cestovatel časem, uměl putovat jen stíny.

Přesto se to snažil brát vážně. Upíral oči na růžový úbor pana D., který by dokázal vtáhnout do přítomnosti úplně všechny. Pak však zaslechl nějaké šustění a podíval se doleva.

Zpoza vysoké trávy na vršku nejbližší písečné duny vykukovala mrňavá armáda načechraných tmavých kuliček. Pišišvorci.

Nico věděl, že se kakodémoni snaží být zticha, ale protože byli zosobněním jeho vnitřních bojů a traumat, utajení jim moc nešlo. Navíc nesnášeli odloučení od něj.

Pan D. dál provozoval dechové cvičení. Měl zavřené oči, možná si jich nevšimne...

Dionýsos si odkašlal. „Nico,“ ozval se. „Co ti tu dělají?“

Tak to by bylo.

„Mají se radši potloukat kolem srubů a vyvolávat náhodné vzpomínky našim novým táborníkům?“

Pan D. se zamračil. „Hmm. To asi ne. Jen si na ty tvoje puříky nemůžu zvyknout.“

Nico mávl na kakodémony, aby přišli blíž. Poskakovali a kouleli se z duny jako inkoustové skvrny z Rorschachova testu a přitom kníkali „Jej! Jej! Jej!“, dokud se všichni nenahrnuli kolem Nika.

Popravdě, Nico a Will si na ně taky teprve zvykali. Před pár měsíci způsobil kakodémon Strach Willovi panickou ataku jen tím, že se mu otřel o kotník. Vztek se zase toulal lesíkem přírodních duchů a vyvolal přestní bitku mezi dvěma notoricky mírumilovnými morušovými keři.

Pišišvorci si postupně zvykali na život mimo Nikovo tělo a probouzeli prudké návaly citů u každého, koho potkali. Pan D. to považoval za jejich způsob, jak se při zkoumání světa spojit s dalšími živými bytostmi. „Možná že takhle ty malé kuličky komunikují.“

Malé kuličky? Některé měly parohy! Nohy! Planoucí oči! Jak si dovoluje říkat jim kuličky!

Smutek ale vážně *vypadal* jako kulička, jak se tak valil Nikovi po botě a na koleno. Nico ho pohladil po zádech a obdivoval, jak je neuvěřitelně měkký, jako nadýchaný kouřový polštář. Hned nato ho zasáhla vlna citů: nával smutku, vzpomínky na odcházející sestru Bianku, na matku rozplývající se v temnotě.

Odtáhl ruku a obrazy zmizely.

Pan D. rozpletl překřížené nohy. „Vidím, že pro dnešek jsme skončili. Už se nesoustředíš.“ Zvedl se a začal svinovat podložku. „Při příštích sezeních vyhlásím zákaz pišišvorků.“

„Tak jo.“ Nico se zvedl a smetl si z klína pŕltucet kakodémonů. „Možná je vycvičím, aby mohli vystupovat v kočovném cirkuse.“

„Viděl jsi vůbec někdy kočovný cirkus? Sám by ses do něj hodil.“

Polobůh protočil panenky. „Ale jděte. Tam by mě nezvládli.“

Vydali se společně zpátky do tábora, pišišvorci pištěli a poskakovali za nimi.

Vyšplhali na duny a pan D. si odkašlal. „Nico, já vím, že ti tyhle lekce dávají zabrat. Nejsi zvyklý být v klidu.“

„Klid se přeceňuje.“

„Hmm. Jenom si představ, jak je *mně*, když trčím tady.“ Bůh ukázal na údolí rozkládající se před nimi.

Tábor polokrevných ještě pořád vyrážel Nikovi dech. I teď, uprostřed zimy, byly louky bujné a zelené. Mramorové řecké budovy – jídelní pavilon, amfiteátr i aréna – se bíle třpytily v západu slunce. Sruby táborníků, uhnížděné na pasece mezi lesy, tvořily široký obdélník kolem ústředního trávníku, kde v koši na oheň vesele plály plameny. Pokud už bůh musel někde „trčet“ a odpracovávat si sto let veřejných prací za to, že neposlechl Diovy rozkazy, nebylo nejhorší dělat ředitele Tábora polokrevných. Nico ale věděl, že tohle není radno panu D. říkat.

Bůh si smetl z lyžařské bundy zrnko písku.

„Jde mi o to,“ pokračoval, „že podle mě vážně děláš pokroky. Chci se jenom postarat, abys byl líp vytrénovaný, než začneme učit ostatní táborníky, jak se vyrovnávat se stresem, vzpomínkami či strachem. Každé cvičení, co ti tu předvádím, má svůj smysl, to tě ujišťuju.“

„Já vím.“ Nico svěsil ramena. „Je to pro mě jenom... *nezvyk*. Učit se dýchat, být v klidu a tak. Už pár měsíců jsme neměli žádnou výpravu ani konflikt.“

„Je mi jasné, že jsi podrážděný, Nico, ale po tom, co jste s Willem na podzim zažili, si zasloužíte pauzu.“ Pan D. chvíli mlčel a pak dodal: „Není na tom nic špatného, když se trochu zvolní.“

Tím si Nico nebyl tak úplně jistý. Posledně, když jeho život „zvolnil“, uvízl v magickém hotelu s kasinem Lotos a promeškal většinu dvacátého století.

S panem D. zamířili na západ k jezírku pro kánoe a prošli kolem srubů. Netrvalo dlouho a uslyšeli zasvištění šípu a náraz do terče

upevněného na balíku sena. Will Solace tam stál s Juniper, jednou z táborových dryád, a hleděl přes střelnici na svůj zásah.

Vypadali spolu dost legračně, syn Apollóna a nymfa. Juniper působila drobně a křehce, byla bosá, měla lehounké zelené šaty a dlouhé vlasy jantarové barvy. Vypadala, že by ji odfoukl silnější větřík, ale nesla se sebejistě. Očividně to tam řídila ona.

Will byl vyšší, postavou surfař. Dneska si oblékl vybledlé džíny a modrou mikinu s kapucí, která mu pěkně ladila s kšticí střapatých blond vlasů. U pravého boku držel luk a mračil se na terč, očividně nebyl se zásahem spokojený.

Jak je tak Nico viděl spolu, kdoví proč ho bodla žárlivost. *Pozor, tohle je můj neuvěřitelně hezký kluk. Ruce pryč!* Pak si však Will všiml, jak se blíží, a usmál se na něj tak zářivě, že se Nikovy pochyby okamžitě rozplynuly a zbyla jenom čirá radost.

„Nico!“ zavolal Will.

U všech bohů, pomyslel si Nico, Pořád se mu nechtělo věřit, že je na světě někdo, kdo se vždycky tváří tak nadšeně, když ho vidí. Jak to, že má takové štěstí?

„Tentokrát to dám,“ ujistil ho Will. „Sleduj!“

Nasadil do tětiny další šíp a napjal ji.

„Tak je to správně,“ ozvala se Juniper u jeho ramene. „Podívej se svým vnitřním zrakem, kam chceš zasáhnout.“

Will vypustil šíp. Ten prolétl vzduchem a zabodl se do vnějšího kruhu.

„Tak jsem si to představoval,“ vyhrkl. „Přesně tak jsem to chtěl.“

„Je to lepší než minulý týden.“ Nico mu dal pusku na tvář. „To jsi ani nezasáhl terč.“

Will se začervenal. „Já vím. Nechce se mi věřit, že to trvá tak dlouho, než udělám v lukostřelbě nějaký pokrok. Snad se za mě otec moc nestydí.“

„Jistě ti drží palce,“ konejšila ho Juniper. „Brzo zasáhneš střed! Nebo... pokud ne brzo, tak časem určitě ano.“

Will cosi zahučel. „Nic moc útěcha, Juniper.“

„Pojď s námi na večeři, synu Apollóna,“ zaburácel pan D. „Tvá přítomnost pomůže novým táborníkům, aby si tu zvykli.“

„Novým?“ Will podal luk Juniper. „Myslíte ty z minulého týdne?“

„Bohužel ne,“ odvětil Dionýsos. „Podle Cheiróna dnes odpoledne dorazili tři další.“

„Tři další?“ podivil se Nico. „Už zase? Vždyť ještě není ani léto.“

„To vyčítej Percymu Jacksonovi.“ Pan D. rozhodil rukama. „Kdyby si nahoře na Olympu nepustil hubu na špacír o tom, jak si všichni drobnější bohové zaslouží respekt a vlastní sruby, nemusel bych se otravovat s takovými davy! Vy starší byste dospěli a vypadli a já bych mohl proměnit Tábor polokrevných v Tábor pro mě.“

Will se zaculil. „Máte nás vážně rád a bude se vám stýskat, až odejdeme.“

„Po tobě ne, Solacei,“ odsekl pan D. „To ani náhodou. Ani jednou, nikdy.“

Will ho cvrnkl do nosu. „Jste moc roztomilý, když se tváříte, že nás nemáte rád.“

Nico překvapeně polkl. Čekal, že se pan D. promění v rozběsněný ohnivý sloup a všechny je rozpráší, ale Dionýsos si jen odfrkl. Willovi prostě některé věci procházely. Klidně může štouchnout do nosu hlavního olympského boha, a přesto se dožije dalšího dne.

Během krátké cesty do jídelního pavilonu si pan D. dál stěžoval na nedávné příchody polobohů. V posledních několika měsících se v táboře objevovaly nové děti skoro každý týden. Cheirón s tím měl plné ruce práce. Nico a Will patřili k nejstarším „veteránům“, a tak se ujali části povinností s orientací nováčků. Will navrhl, že vypracují přijímací proceduru s písněmi a tanci. Nico navrhl, aby na to rovnou zapomněl.

Ve skutečnosti Nico pomáhal rád, ale ten rostoucí počet nováčků mu dělal starosti. Připadalo mu to jako součást nějakého vzorce, jako by se měnilo magické klima světa a vyvolávalo masovou migraci před nějakou katastrofou. Doufal, že se plete...

Vešli do jídelního pavilonu a Nico uviděl obvyklé skupinky usazené u dvanácti piknikových stolů. Kdysi bývalo pravidlem sedávat podle srubů, ale v létě Nico zahájil nenásilné hnutí odporu (protože chtěl sedět s Willem). Ta myšlenka se ujala, Cheirón a pan D. jí ani moc nebránili a teď si táborníci sedali, kam se jim zlíbilo. Někteří se smáli a házeli po sobě kousky chleba. Jiní u jámy na oheň odevzdávali zápalné oběti svým božským rodičům. Pan D. se přilouдал k Cheirónovi u hlavního stolu. Čekal už tam na něj nervózně se tvářící satyr s talířem chlazených oloupaných kuliček hroznového vína odrůdy Concord.

Nico zahlédl tři nováčky, schoulené u stolu v rohu. Srdce se mu sevřelo soucitem. Napadlo ho, jestli *i on sám* vypadal takhle nervózně, když sem dorazil.

Shlédl a viděl, že se mu na tkaničce u boty drží svými drobnými ostnatými výrůstky jednooký pišišvorek podobný mořskému ježkovi – Osmělost. Byl nejmenší z kakodémonů, a i když by to Nico nahlas nepřiznal, byl to jeho oblíbenec. Možná proto, že tenhle pocit tak dobře znal.

Natáhl se k němu a tvoreček mu vyběhl po paži. Usadil se mu pod krkem a vysílal mu do těla tesknou melancholii, ale Nikovi to nevadilo. Bylo to jako návštěva starého dobrého kamaráda.

Jakmile se Nico s Willem přiblížili k novým táborníkům, děti rychle vyskočily do pozoru. Vypadaly tak na jedenáct nebo dvanáct let. První byl malý bledý kluk utopený v nadýchané bundě a asi tak o tři čísla větších džínech. Vedle něj stála holka se snědou pletí, kudrnatými vlasy a punkovými šaty, bundou a černými botami, což se Nikovi absolutně zamlouvalo. Třetí byl vyšší kluk s vřelými hnědými očima, tmavou pletí a nakrátko ostříhanými černými vlasy. Vypadalo to, že je jejich vůdce, nebo z nich měl aspoň největší kuráž. Popošel dopředu a natáhl ruku.

„Čau, já jsem Oludare!“ představil se tak hlasitě, že ho bylo slyšet na tři stoly daleko. „Zkráceně Olu. Vy jste pan di Angelo? Cheirón říkal, že si s vámi máme promluvit.“

Při slovech o *panu di Angelovi* se někteří starší táborníci ohlédlí a uchechtli se.

„Říkej mi Nico.“ Potřásl Oluovi rukou, i když mu to připadalo hrozně škrobené.

„Rád vás poznávám.“

„Dej si pohov,“ ozval se Will a z jeho úsměvu sálala taková vřelost, že to cítil i Nico. „My to tu berem v klídku.“

Olu přešlápl z nohy na nohu. „Fajn, tak jo. No... Můj božský rodič je Hestiá!“

Oznámil to tak hlasitě, až sebou ta punková holka škubla. „Olu, prosím,“ napomenula ho a pohodila kudrnatými vlasy. „Ztlum se.“

„Pardon!“ houkl Olu. „Pardon, pardon. Když jsem nervózní, tak vždycky řvu.“

Nico se na něj usmál. „Chápu. Taky jsem tu býval nový. Takže... počkat, říkal jsi Hestiá?“ Podíval se na Willa. „Já ani nevěděl, že Hestiá měla děti. Měli jsme tu někdy někoho od ní?“

Will překvapeně zamrkal. „No... páni. Podle mě ne.“

Oludare svěsil ramena. „To znamená, že tu nemám co dělat?“

„Přesně naopak,“ konejšil ho Will. „V Táboře polokrevných je vítaný každý polobůh. A kdo jsou tví kamarádi?“

Dívka se představila jako Ananya. Její rodič byla drobnější řecká bohyně Astraia.

„Nikdy jsem se s ní nesetkala,“ líčila Ananya. „A pak, zničehonic, minulý týden, se mi objevila ve snu a hned *Já jsem tvoje máma! Běž do Tábora polokrevných!*“ Pokrčila rameny. „Cheirón říkal, že je to bohyně spravedlnosti a nevinnosti. To je teda bomba.“

„Nemůžu říct, že jsem o ní slyšel,“ přiznal Nico. „Ale já neznám spoustu bohů.“

„Aspoň že se k tobě přihlásila!“ řekl Will. „My tu museli čekat měsíce nebo i roky a někteří se nedočkali nikdy.“ Obrátil se k bledému klukovi v plandavých svršcích. „A co ty?“

„Já jsem Noah.“ Otřel si usmrkaný nos do rukávu. Měl červené oči a vypadal, jako by brečel nebo měl pořádnou alergii. „Já mám taky dost neznámého božského rodiče. Víš, kdo je to Hermés?“

Will se zasmál. „Něco mi to říká.“

„Člověče.“ Ananya se obrátila k Noahovi. „Tys neměl ve škole řeckou mytologii?“

Noah zavrtěl hlavou. „Dost jsem chyběl.“

„To je ten bůh, co má na nohách takový ty okřídlený tentononcy,“ oznámila mu.

Nick se snažil nezasmát. *Neznámý bůh s okřídlenými tentononcy na nobou.* „Doufám, že to na Olympu slyší.“

„Co je to Olymp?“ chtěl vědět Noah.

„Páni, musíme tě toho spoustu naučit,“ povzdechl si Will. „Ale nejdřív řekněte, jedli jste? Pojďme se nakrmit!“

Naložili si talíře čerstvě upečeným chlebem, sýrem a ovocem, dryády mezitím roznášely poháry vychlazených nápojů, na jaké si kdo vzpomněl (samozřejmě nealkoholických). Jakmile se zase usadili, začal Oludare chrlit stovky otázek. Nikovi bylo jasné, že tyhle děti byly jenom zběžně zasvěcené do toho, co to znamená být polobůh. Netušily, k čemu slouží Tábor polokrevných, až na to, že se pan D. zmínil o nějakém „přísném a úmorném tréninkovém režimu“.

„No... tak bych to zrovna nepopsal,“ zamračil se Will. „Ale výcvik tu bude. Musíte se naučit, jak bojovat, jak se bránit, jak chránit ostatní.“

„Chránit ostatní?“ opakoval Oludare. „Před čím?“

„Někdo mi tu řekl, že budeme bojovat s nestvůrama.“ Noah se ve své bundě ještě víc scvrkl. „Nestvůry fakt existují?“

„Jasně,“ potvrdila Ananya. „Když existují bohové, proč by neexistovaly nestvůry?“

„Ale *existují* ti bohové vůbec?“ odsekl Noah. „Já nikdy toho Hromése, nebo jak se jmenuje, nepotkal. Jak mám vědět, že není vymyšlený?“

„Fakt doufám, že to Hermés všechno slyší,“ zabručel Nico.

Noah se zamračil. „Pardon. Akorát... jsem z toho na palici. Máma řekla, že sem *musím* jít, ale já pořád nevím proč.“

„To nic.“ Will se natáhl přes stůl a položil dlaň na Noahovu ruku. „My ti pomůžeme.“

„No, podle mě je to libový,“ radoval se Oludare. „Boží a nestvůry? To si nechám líbit!“

„Vždycky se můžu naučit bojovat ještě líp,“ poznamenala Ananya. „Už teď umím slušně mlátit pěstma.“

Noah stáhl ruku do rukávu bundy. „Jak to, že vy dva všechny tyhle nadpřirozené věci tak hltáte?“ Ukázal na dryádu roznášející pití ostatním. „Třeba tahle, to má být lesní duch? Jak můžeme vědět, že nemá jenom kostým?“

„Ty tomu vážně nevěříš?“ zeptal se ho Olu.

„A proč bych měl?“ Noah nasadil vyplašený pisklavý hlas. Vypadal jako želva, která se stahuje do nadýchaného prošívaného polyesterového krunýře. „Já nikdy v životě neviděl nic nadpřirozeného!“

Přesně v tu chvíli se nad jejich stolem rozsvítila koule světla, otáčela se a duhově zářila. Nováčky vyjekli, Noah málem spadl z lavice. Dokonce i zkušenější táborníci se obrátili a užasle na to hleděli, jako by se to u jídelního stolu nedělo běžně.

Nico přesně věděl, co to je: vysílání Iris, i když ještě nikdy neviděl tak veliký a jasný přenos.

Ze zářícího portálu k nim promluvil hlas: „Nico! Jsi tam?“

Srdce mu poskočilo. „Hazel! Jsi to ty?“

Obraz se zaostřil a objevila se jeho nevlastní sestra Hazel Levesqueová. Vypadala vznešeně ve fialovém rouchu a římské zbroji, tmavé vlasy měla zapletené a ozdobené zlatými lístky vavřínu. Nico měl radost, ale její zasmušilý výraz mu prozradil, že nevolá jen tak ze zdvořilosti.

„Jasně že jsem to já,“ kývla. „A mám problém. Potřebuju tvou pomoc.“

KAPITOLA

Dalo práci Noaha uklidnit. Myslel si, že má halucinace a vidí plovoucí hlavu. Ananya se zakabonila, jako by se chystala předvést, co umí její zmíněné pěsti, kdežto Oludare nadšeně nadskakoval.

„To je tak hustý!“ křičel. „Budem to taky umět? Budem čarovat?“

„To až později,“ krotil ho Nico. „Wille, mohl bys, hmm –“

„Chápu,“ odpověděl. „Pojďte, vy tři. Necháme Nika vydechnout.“

Pomohl Noahovi, Oludarovi a Ananye posbírat si jídlo a přesunout se k jinému stolu k dalším šeptajícím si polobohům.

Hazel v kouli duhového světla povytáhla obočí. „Nováčci?“ zeptala se.

„Poslední dobou jich tu máme dost,“ potvrdil Nico.

„No jo... proto vlastně taky volám.“

Než to stačila rozvést, vrátil se Will a culil se od ucha k uchu. „Rád tě vidím, Hazel! Tvůj brácha se ti chtěl taky ozvat.“ Šťouchl loktem do Nika. „Že jo?“

Ten sebou škubl. „Jasně.“

Hazel se ušklíbla. Věděla, že na Nika se při udržování kontaktu nedá moc spolehnout. „To nic. Měla jsem zavolat dřív. Slyšela jsem o tom vašem malém dobrodružství v podsvětí.“

„Dobrodružství to teda bylo,“ přisvědčil Will. „Ale ne malý.“ Stiskl Nikovi ruku. „Ale myslím, že jsme si poradili dobře.“

„Jenom dobře?“ Hazel se zasmála. „Wille, jsi syn Apollóna, a přežil jsi výpravu do Tartaru!“

Nico ho poplácal po rameni. „Jo, to je moje Světluška.“

Will se začervenal. „Prosím, už mi nedávej žádný přezdívky.“

„To nedoufej.“

Hazel se naklonila dopředu. Její mihotající se tvář bez těla Nikovi připomínala obličej v královnině zrcadle ze Sněhurky, jen bez toho zla. „No, pokud byste na chvilku laskavě přestali být tak mile rozkošní, vážně bych potřebovala pomoc.“

„Jasně,“ kývl Nico. „Co se děje?“

Hazel uhnula pohledem a stiskla rty. Ta dlouhá pauza nevěstila nic dobrého. „No... tady v Táboře Jupiter je takový problém. Myslím, že vy dva jste na to nejvhodnější.“

Nico se zamračil. „Na co?“

„No, abyste... to vyřešili.“

Nikovi se rozbušilo srdce, až mu naráželo do žeber. Něco musí být moc špatně. Proč s tím Hazel dělá takové tajnosti?

„Co se děje?“ zeptal se znovu. „Podrobnosti, prosím.“

Povzddechla si. „Nevím, kolik toho můžu říct takhle ve vysílání. Potřebujete to vidět sami.“

„Vidět co?“

Will si odkašlal a Nico se na něj podíval. Willův výraz mluvil za všechno: *Dej jí šanci.*

„No dobře...“ poddal se Nico. „Jenom mi řekni – hrozí ti něco?“

Hazel se zašklebila. „Ne, ne... nijak zvlášť.“

„To mě moc neuklidňuje.“

„Podívej se, jde o...“ naklonila se ještě víc dopředu, jako by jim chtěla svěřit tajemství, ale tím její hlas naopak zesílil, takže byl slyšet u okolních stolů, „naše nové hosty v Táboře Jupiter.“

Mnoho polobohů v jídelním pavilonu se obrátilo a hledělo na ně. Nestávalo se každý den, že se uprostřed večere zjeví obří koule vysílání Iris. A už vůbec ne, aby to vysílání přišlo z Tábora Jupiter. Až do loňského roku většina polobohů z Tábora polokrevných ani netušila, že na západním pobřeží existuje další tábor určený římským polobohům. Zjistili to, až když Římané napochodovali na Long Island a pokusili se Řeky vyhladit. Bylo to takové obří nedorozumění. Teď už mezi nimi vládly lepší vztahy, ale pořád dost odtahité a rozpačité.

„Nové hosty?“ opakoval Will.

„Myslíš polo-?“

„Ne tak docela,“ skočila mu Hazel do řeči. „Věříš mi?“

Mluvila nervózně. Napjatý výraz kolem jejích očí Nikovi prozradil, jak moc ji ten záhadný problém tíží.

Zjehl. „Jasně, Hazel. Promiň. Zřejmě mi naskočila ta moje ochranná stránka.“

„Cením si toho. A tvoje pomoc se mi rozhodně hodí. Můžu vás poprosit, abyste sem oba dorazili? Tak na den nebo dva, nejvýš? Pochopíte to líp, až to uvidíte.“

Nico se ušklíbl. „Já nevím, Hazel. Jasně, že *chceme* pomoci, ale s Willem jsme tu teď jediní lektori na pomoc s nováčky. Pan D. tvrdí, že nás potřebuje.“

Hazelin pohled jako by zabloudil někam do dálky. „No, tomu to určitě vadit nebude!“ řekla.

A pak zamrkala.

Nico se obrátil, ale neviděl nikoho, komu by to mohlo být určeno. Podíval se na Willa a ten pokrčil rameny. „Vždycky jsem se tam chtěl kouknout. A horší než Tartar to být nemůže.“

„Jasně,“ přisvědčila Hazel a těkala očima sem a tam. „Tartar to rozhodně není.“

Rychle se sehnula. Nad hlavou jí přelétla rozmazaná silueta připomínající kuře v kožichu a někde za ní do něčeho narazila. Podle rachotu Nico odhadoval, že shodila brnění.

Zase ho ovládl ochranný instinkt. „Co to bylo?“

Hazel se objevila v zářící kouli, vlasy jí to odfouklo na stranu. „To nic. Jsem dobrá. Vysvětlím vám to, až se sem dostanete, slibuju. Díky!“

Vysílání se přerušilo.

Nico se zamračil na Willa. „To bylo divný, co?“

Will se poškrábal za uchem. „Teda... *divnost*, to je naše specialita. Už se těším, až uvidím římský tábor!“

Nico mu to nadšení trochu záviděl. V duchu se vrátil do doby, kterou strávil v Táboře Jupiter, považovaný za Plutonova syna. Římští polobohové ho docela uznávali, ale přesto ho považovali za outsidera, za hosta – ne za součást své legie. Pokud jeho sestra Hazel, nejvyšší vůdkyně legionářů, čelí něčemu, co není schopná zvládnout sama, pak Nico netušil, jak moc dokáže pomoci on.

A přece... musí to zkusit. Především nese odpovědnost za to, že Hazel přivedl do Tábora Jupiter. Vzpomínal si, jak ji našel na Asfodelových polích, jako přízračného ducha vznášejícího se mezi černými topoly spolu s miliony dalších.

Na rozdíl od většiny duší v Asfodelu bylo Hazelino vědomí nedotčeno. Vyhledala ho, chytila ho za ruku a vložila mu do mysli svůj životní příběh, nespravedlnost své smrti a pronikavou touhu vrátit se do světa živých. Nico to bral jako druhou šanci, jako cestu, jak zachránit nově nalezeného sourozence, dítě podsvětí, poté, co nedokázal zachránit sestru Bianku.

Přivedl Hazel zpátky ze světa mrtvých, jenže přímo do války s Gaiou. Někdy ho napadalo, jestli jí tím prospěl. Hazel si teď jistě zasloužila veškerou pomoc, kterou jí mohl dát.

„Nico?“ Will mu stiskl rameno. „Není ti nic? Chvíli jsi byl mimo.“

Nico sklopil pohled. Čekal, že uvidí Smutek nebo Provinilost, jak ho tahají za tkaničky bot, ale nikdo z pišišvorků nebyl poblíž. Jeho mysl vychrlila tyhle temné city úplně sama.

Soustřed' se, nařídil si. Tohle asi pan D. myslí tím, když říká, že máš zůstat v přítomnosti.

Slabě se na Willa usmál. „Promiň. Prostě bych rád věděl, co se to tam děje.“

„Já vím.“ Will se naklonil a políbil ho na tvář. Neptal se, co Nico cítí. Nepotřeboval to. Nico oceňoval, že ho přítel tak dobře zná.

„Dobré na tom je,“ pokračoval Will, „že s tím můžeme něco udělat. Pojdme si promluvit s panem D. a Cheirónem.“

Než přešli pavilon k místu, kde dotyční dva seděli, bylo Nikovi jasné, že už oba vědí, na co se jich jdou zeptat. Cheirón se zamyšleně tahal za vousy. Pan D. se zubil od ucha k uchu, jako by ho právě napadlo, v jaké nové zvíře by mohl proměnit své nepřátele.

„Vy polobohové mě nikdy nepřestanete bavit.“ Bůh zvedl pohár hrozové šťávy. „Věčně se děje nějaké drama!“

Nico se zamračil. „Počkat,“ zarazil se. „To Hazel mrkala na vás? Vy jste nás poslouchal?“

Pan D. usrkł štávu tak hlasitě, až se Nico lekl. „Chlapče můj, všichni v jídelním pavilonu to vysílání slyšeli. Kromě toho mi pořád zbývá odkroutit si v tomhle vězení desítky let. Myslím, že si můžu dovolit to rozptýlení a špehovat své táborníky.“

Cheirón obrátil oči k nebi. „To je vlastně dost problematické, pane D.“

„Ale blbost. Kdyby ta holka Hazel nechtěla, abych to slyšel, tak by se nezjevila v obří zářící bublině přímo při večeři.“

„Každopádně,“ vložil se do toho Will, „aspoň vám to nemusíme vysvětlovat. Nebudeme pryč dlouho. Jenom den nebo dva. Nevadí vám to, že ne?“

Cheirón nevypadal, že by ho to přesvědčilo. Starý kentaur měl právě lidskou podobu a koňskou spodní část těla si schoval do kouzelného kolečkového křesla, takže vypadal jako elegantní učitel s šedivějícími vlasy a v pomačkaném tvídovém obleku. Po pravdě, Nika tenhle vzhled znervózňoval víc než Cheirón v koňské podobě, možná proto, že za svého dětství zažil v Itálii pár dost přísných učitelů.

„A co naši tři noví táborníci?“ zeptal se Cheirón. „Potřebují vedení.“

„Nějakou nalejvárnou jim dáme ještě dnes večer,“ nabídl Will. „A zítra se vypravíme na cestu.“

Nico přikývl. „Možná jim víc prospěje, když se budou radit se dvěma dospělými...“

Pan D. se rozhlédl, jak by se pokoušel najít ty „dospělé“, o kterých byla řeč. „Pardon. Chceš mi říct, že mám pracovat ještě víc, Nico di Angelo?“

Nico si nemohl pomoci a zasmál se. „Vy jste někdy v životě pracoval, pane D.?“

„To je do nebe volající urážka.“ Ředitel tábora na něj zamrkal. „I přesto, že se v ní možná skrývá pravda.“

Cheirón si povzdechl. „Ať je to, jak chce, nejsem si jistý, jestli je třeba, abyste odešli *oba*, když nejde o výpravu.“

Nico se na něj zadíval štěněcíma očima. „Ale jiný polobůh nás požádal o pomoc. Jistě nechcete, abychom ho odmítli, když nás potřebuje?“

„Bod pro pana di Angela,“ protáhl pan D. „Chce snad náš ctihodný ředitel táborových aktivit vážně říct svým svěřencům polobohům, ať ignorují zoufale naléhavé volání svého druhu?“

„Na čí straně jste?“ zabručel Cheirón.

Pan D. se zašklebil. „Na své vlastní. Jak jinak.“

Cheirón se poškrábal na bradě a zamumlal něco o nespolupracujících bozích vína. Zamyslel se nad Nikovým téměř žalostným výrazem. „Myslím, že v příštích několika dnech Noahovu, Ananyinu a Oludareovu situaci zvládneme.“

„Naučím Noaha jezdit na Péleovi,“ nabídl se pan D.

Will vykulil oči. „Vy umíte *jezdit* na drakovi?“

„Ne!“ vyhrkl Cheirón ostře. „To nemůžete!“

„Tenhle přístup je k ničemu, Cheiróne,“ obul se do něj pan D. „Ten kluk málem omdlel jenom z vysílání Iris. Potřebuje hodit do jámy lvové, aby se postavil na ty svoje polobožské haksny. Bude to psina!“

Cheirón si ho schválně nevšímal, což byla při jednání s panem D. často ta nejmoudřejší strategie.

„Nico a Wille, vy dva jste tvrdě pracovali,“ pronesl. „Změna prostředí vám prospěje. Hlavně zůstaňte v kontaktu, zvlášť pokud vám bude připadat, že byste měli na západě zůstat déle.“

Nika i přes jeho obavy přepadlo vzrušení. „Díky!“

„A očekávám od vás zprávu každou hodinu,“ dodal pan D.

Nico ztuhl. „Počkat. To jako vážně?“

„Jasně že ne.“ Bůh se rozesmál. „Umíš si představit, že by mě to tak bralo? Kromě toho, má síť přísluhovačů mi dá vědět, pokud se stane něco zajímavého.“ Obrátil se k Cheirónovi. „A teď k těm lekcím jízdy na drakovi chrlicím oheň. Kde se dá sehnat azbestové sedlo?“

Dva polobohové vyšli z jídelního pavilonu a směřovali ke srubům. Will se naklonil k Nikovi. „Má pan D. vážně síť přísluhovačů?“

„Popravdě,“ odpověděl Nico, „u něj už by mě nepřekvapilo vůbec nic.“

Nico nebyl v balení žádné eso. Obvykle se prostě pustil rovnou do dobrodružství a otázku *Co si obleču zítra?* nechal na potom. Ale Will mu rychle připomněl, jak se jim hodily jeho zásoby cestou do Tartaru.

„Představ si, že bych s sebou neměl tu sluneční kouli,“ řekl a cpal si do batohu mikinu navíc a něco na zub. „Nebo lékárničku.“

„Jdeme do tábora plného polobohů,“ namítl Nico. „Jídlo tam je. Mají tam zdravotnické potřeby. Jestli chceš, dostaneš dokonce i to jejich fialový tričko.“

Will se zakřenil. „Fialová mi sedí. Bude na něm nápis *Můj přítel jel do Tábora Jupiter a jedině, co mi přivezl, je tohle triko?*“

Nico poslouchal jen na půl ucha. Přecházel po Apollónově srubu a uvažoval, jaké to bude, až se uvidí s Hazel. Co si asi pomyslí o piškvorcích? Mluvil s ní poslední dobou jejich otec? Milion otázek. Myslel

i na svého kamaráda Jasona Gracea, bývalého prétora Tábora Jupiter – dalšího blondatého poloboha, kterému slušela fialová. Nico ho měl rád jako bratra, a on zahynul. Možná že obléct Willa do fialového trika SPQR není tak dobrý nápad. Kdo ví, jestli by to Nikovo srdce zvládlo.

Will se posadil na postel a začal si stáčet ponožky do ruliček. „Já vím, že jsi nervózní. Umím si představit, že bys nejradši vyrazil hned teď, ale zítra to bude lepší. Pořádně se vyspíme a tak.“

Nico dál chodil sem a tam.

„No tak,“ domlouval mu Will. „Vládce temnoty.“

Nico se zastavil. „Co je?“

Will odsunul svou malou horu ponožek a plácl na postel vedle sebe. „Sedej.“

V Nikovi zahořelo rozčilení. Will uměl až moc dobře prokouknout jeho pózu nebo pokusy vyhnout se pravdě. Myslel to ale dobře. Proto se pořádně nadechl a usadil se vedle kamaráda.

„Promiň,“ omluvil se. „Máš pravdu. Jsem dost vykořeněný.“

„To před výpravama býváš.“

„Ale tohle není výprava.“

Will přikývl. „A...?“

„A co?“

„Byl bys radši, kdyby *byla*?“

Nico povytáhl obočí. „Co to má znamenat?“

Will vsunul ruku do modré ponožky, zřejmě kontroloval, jestli v ní nejsou díry. „Chci říct, že poslední tři měsíce byly v klidu, ne? Jen jsme se poflakovali. Žili si. Co se mě týče, já byl spokojený, že mě denně nehoní vražední holubi, ani že na mě neprší kyselý déšť.“

„Já jsem taky šťastný, že chvíli netrpíme.“

„Ale jsi *vážně* šťastný?“

Nico zalapal po dechu. „Wille!“

„Promiň, to nebylo hezký.“ Will zvedl ponožkového maňáska a promluvil za něj: „Možná tě moc pitvám.“

„Možná ne.“ Nico stáhl Willovi ponožku z ruky. „Chápu, jak to myslíš. Celý život před něčím utíkám. Před dětstvím, před nestvůrami nebo před smutkem. A teď, když už to nemusím dělat –“

„Tak je to divný!“

Nico přikývl. „Jasně, spousta z nás se trápí s ADHD, ale s poruchou pozornosti člověk aspoň najde nejzajímavější věc a dokáže se na ni zaměřit, co?“

„Tak jsou polobozi stvoření,“ potvrdil Will.

„Ale když není žádná hrozba, žádná výprava...“ Nico zaváhal. Došel se do slepé uličky. Nechtěl tím říct, že Will *není* to nejzajímavější v jeho životě, nebo že si nezaslouží jeho plnou pozornost.

„Mám problém jenom tak existovat,“ dořekl nakonec. „Dělám si starosti, že si nemám s čím dělat starosti. Nevím, jestli to dává smysl. Pořád si myslím, že za rohem číhá nějaká nestvůra a chystá se na mě vrhnout.“

„A dá se říct,“ navázal Will, „že díky boji s tou nestvůrou by se ti ulevilo. Protože na to jsi zvyklý.“

Nico položil hlavu Willovi na rameno. „Je to se mnou zlý, doktore?“

Will se tiše zasmál. „Ani trošku. Ale uvidíš sestru a úplně jinou partu kámošů. Ať se tam v Táboře Jupiter děje, co se děje, nebudeme na výpravě. Není žádný seznam úkolů, co je třeba splnit. Vsadím se, že půjde o to hlavně je vyslechnout, znova se sblížit, chvíli s nima pobýt. Prostě žít.“

„Takže to bude těžký,“ zabručel Nico.

„Přesně tak,“ souhlasil Will. „Nejlíp Hazel pomůžeš, když tam prostě budeš přítomný.“

„Přítomný.“ Nico udělal kolem toho slova vzdušné uvozovky. „To mi vždycky říká pan D. Nutí mě do všech těch cvičení... jako že když to neudělám, uklouznu do minulosti nebo do budoucnosti.“

„Copak jsi cestovatel časem?“

„To jsem si taky říkal! Pokud ano, tak svoje nadání nevyužívám správně.“

Will ho chytil za ruku. „No, moc rád s tebou budu trénovat, jak už stat v přítomnosti. Stačí si říct.“

„Díky, sluníčko.“

Will se zvedl. „Každopádně mám málo ponožek. Musím si jich za-balit víc.“

Nico zasténal. Sklouzl z postele na zem. „Wille, je to jenom na *dva* *dny*.“

„Možná. Ale co když přece jenom nakonec budeme bojovat s nějakou nestvůrou ujetou na vlněný ponožky? Pak ti dojde, že nejsem tak úplný pitomec.“

„Ten den, kdy se to stane, jednu tvou ponožku *sežeru*.“

Will po něm hodil srolovaný pár, ale Nico uhnul. Uložil se na zemi a hleděl do stropu, zatímco Will dokončoval balení.

Nico uvažoval, jestli se bude cítit takhle nervózní a ostražitý až do konce života. Musí přece přijít čas, kdy se dokáže uvolnit, kdy se naučí *užívat si* odpočinek, ne?

Pořád si tím nebyl jistý.

KAPITOLA

„Tak to ani nápad.“

Druhý den ráno stáli Nico s Willem před hlavní budovou a dívali se, jak přijíždí bílá táborová dodávka s nápisem Delfská jahodová služba.

Nico si založil ruce na prsou. Zamračil se na Cheiróna, který na přední verandě hrál karty s panem D.

„Já vím, že nemáte rád, když cestuju tak daleko stíny,“ spustil, „ale jet přes celou zemi s *ním*, to by trvalo věčnost!“

Argus, mnohooký obr a hlava táborové ochranky, zastavil přímo před nimi. Vyskočil právě včas, aby zaslechl Nikovu stížnost.

„Bez urážky, Argusi,“ dodal rychle Will, „tvoje společnost je úžasná, ale cesta odsud až do Kalifornie by trvala týden.“

Argus svěsil ramena. Zamrkal velkýma modrýma očima, těma po celé hlavě, na předloktích, na holeních mezi safari kraťasy a teniskami. Nico by uvítal, kdyby obr něco řekl – jenom aby se potvrdily zvěsti, že má oko i na jazyku –, ale Argus jako obyčejně mlčel. Nevrlé zvedl ukazovák.

„Zabere to jenom jeden den,“ přeložil to Cheirón. „Dodávka je dost rychlá a Argus už se na to dobrodružství těší. Kromě toho, Nico, máš

pravdu. Mám o tebe starost, když cestuješ stíny tak daleko. Jednou vejdeš do světa stínů a nepovede se ti vrátit.“

Kentaur se podíval na Willa, jestli ho podpoří.

Will sebou škubl. „Normálně bych byl na vaší straně, Cheiróne, ale tentokrát má Nico pravdu. Čím dřív se dostaneme do Tábora Jupiter, tím dřív jim pomůžeme.“

„Navíc jsem se připravil!“ Nico sáhl do kapes bundy. Vytáhl sáček domácích granolových tyčinek – dárek od Juniper – a sendvič s krutím masem a sýrem, který sebral v kuchyni. „Když se mi udělá slabo, nablábnu se!“

„A navíc máme pišišvorky,“ připomněl Will. „Ti Nika pohlídají.“

Jako by na ta slova čekala, vyrazila armáda kakodémonů ze svého úkrytu pod verandou. Nahrnuli se Nikovi k nohám a nadšeně pištěli.

„Hmm, ale ještě jsi s nimi stíny necestoval, že ne?“ Pan D. se na Nika zlověstně usmál. „Jak víš, že tě nezpomalí? Nebo nezpůsobí, že se uprostřed cesty spontánně nevznítíš?“

„Dionýse...“ pokáral ho Cheirón.

Pan D. mu věnoval nevinný pohled, jako by říkal *Kdo, já?* „Jenom připomínám, že se to může stát.“

Bůh vína se napil ze zlatého sáčku džusu Capri Sun. Nico ani nevěděl, že se Capri Sun vyrábí ve zlatých sáčkích. Možná mají marketingovou dohodu s výrobcí božského nektaru.

„No, když se samovznítím, tak se samovznítím,“ pokrčil rameny Nico. „Napadají mě i horší způsoby, jak umřít.“

Pan D. se rozesmál. „Tomu říkám kuráž!“

„To rozhodně není kuráž,“ zabručel Cheirón. „Nepřinášejme jim smůlu, ještě než vyrazí.“

„Ale jdi, Cheiróne,“ řekl pan D. „Trochu se odvaž! Nech polobohy dělat chyby!“

„Hmm...“ Cheirón se podíval na Arguse. „Děkuji ti, příteli, ale vypadá to, že tvé šoférské služby dneska nakonec přece jen nebudeme potřebovat. Můžeš pokračovat ve svém pravidelném rozvozu jahod.“

Argus nevypadal, že by se mu to moc zamlouvalo, soudě podle toho, že na Nika upřel nevrlý pohled třiceti nebo čtyřiceti očí, ale kývl, nastoupil zpátky do dodávky a odjel.

„Tak!“ Pan D. zahodil zlatý sáček přes rameno. „Doufám, že váš výlet do toho *mizerného* Tábora Jupiter dopadne dobře, chlapci. Dejte vědět, jak to jde. A vy, malí démonci...“ Naklonil se a prohlížel si pišišvorky, kteří se s nervózním pištěním schovávali za Nika. „Žijte si co nejlíp,“ poradil jim pan D. „Jděte za svými srdci. Zasevejte chaos a svár. Nazdar!“ Lusk! prsty a rozplynul se v záblesku jisker.

„On se nikdy nezmění, co?“ povzdechl si Will.

Cheirón odhodil karty na stůl. „Pochybuj. Vždycky zmizí, když už mám vyhrát.“

Nico se zaculil. „Já vlastně doufám, že takový zůstane. Je s ním leg-race.“ Obrátil se k Willovi. „Připravený na cestu?“

Will se chopil popruhů plátěného vaku. „Vždy připravený!“

„Buďte prosím opatrní,“ kladl jim na srdce Cheirón. „Nemám si mezi svými svěřenci vybírat oblíbence, ale lhal bych, kdybych nepřiznal, že jste mi přirostli k srdci.“

Nico cítil, jak mu růžovějí tváře. „Díky. Slibuju, že se budeme snažit.“

Ředitel aktivit jim zamával na rozloučenou. „A pozdravujte ode mě všechny naše přátele!“

Nico mu taky mávl a pak odvedl Willa po stezce k lesu. Pišišvorci se hrnuli za nimi, strkali se a snažili se dostat co nejbliž k Nikovi.

Na kraji lesa, kde kmen starého dubu clonil ranní slunce, našli hezké místo bez přímého světla – dokonalé na vstup do světa stínů.

„Držte se blízko, pišišvorci,“ zavelel Nico.

Smutek se mu chytil za tkaničku boty. Ostatní vytvořili řetěz za ním, jako by se chystali udělat vláček až do Tartaru.

Will se pořádně nadechl. „Na tohle si nikdy nezvyknu.“

Ale pro Nika di Angela, Hádova syna, byl návrat do temnoty snadný jako myšlenka.

Objal Willa a pak si představil jejich cíl: západní vstup do Caldecotta-va tunelu, vysoko v Oaklandských horách, kde dnem i nocí svištěl provoz na dálnici číslo 24. Mezi dvěma hlavními tunely, nepovšimnuté smrtelníky, se nacházely kovové dveře, vždy strážené římskými hlídkami...

Nico s Willem se vrhli do stínů. Bylo to jako prolétat naslepo rychlostí světla bouří a lijákem – ne úplně příjemný pocit. Nico se strchoval o Willa, který ještě nikdy necestoval stíny tak daleko. Cítil pišišvorky, táhli ho za tkaničku, jako by ve stínovém světě ztěžkli. Vážně doufal, že mu v pülce cesty nestáhnou botu z nohy. Pak by dorazil do Kalifornie s jednou botou a bez démonků.

Ten zážitek pominul skoro stejně rychle, jako začal. Nico se svezl na kolena do porostu šalvěje. Hlava se mu točila. Matně si uvědomoval, jak se Will plazí vedle něj a zvrací snídani. Proteinová tyčinka, kterou Nico předtím snědl, hrozila, že se vrátí na světlo. Jenom pišišvorci vypadali, že jim nic není, poskakovali v plevu a nadšeně pištěli něco jako *Ještě! Ještě!*

„Wille?“ zavolal Nico.

„Jsem dobrej.“ Další zvuky dávení. „A ty?“

Nico se pomalu zvedl do stoje, snažil se potlačit mdloby. „Jo, zvládli jsme to.“

Nikam blíž je dostat nemohl. Objevili se ve středním pruhu dálnice číslo 24, v pásu plevele a planého kvítí přímo u ústí tunelu. Hned za zábradlím svištěla auta v obou směrech. Na západě se podhůří svažovalo do roviny East Bay. Za ní se nad zálivem držela mlha, kterou pronikaly jenom věže mostů a v dálce panorama San Franciska. Vzduch byl chladný a vlhký, prostoupený pronikavou vůní eukalyptů.

Will se narovnal a utřel si pusou. Na čele se mu perlil pot. „Páni. To je pohled.“

„Jo,“ souhlasil Nico. „Ale koukni za sebe.“

Will se obrátil. Na vršku svahu, přesně jak si Nico pamatoval, byly do svahu mezi betonovými fasádami tunelu ve stylu art deco vsazeny dvojité kovové dveře. Ty se teď otevřely a vypochoďovali z nich dva římsí strážníci. Každý měl plnou legionářskou zbroj: zlatý krunýř, přilbu s pérem, rudý plášť, v rukou štít a kopí a v pochvě u pasu gladius. Prostě normální, po zuby ozbrojení pubertáci, procházející prostředkem dálnice.

To šlo rychle, pomyslel si Nico. Uvažoval, jak asi hlídka zjistila, že dorazili. Tábor Jupiter musel od jeho poslední návštěvy vylepšit svůj sledovací systém.

Strážníci unisono zasalutovali a udeřili kopími o štíty.

„Vítej, Nico di Angelo!“ zvolal ten vlevo. Měl světle hnědou pleť a kudrnaté černé vlasy deroucí se zpod přilby. „Jsem Yazan. Tohle je Savannah. Přišli jsme doprovodit tebe a Apollónova syna do Tábora Jupiter.“

„Páni, tak *oficiální*,“ hlesl Will a hned potom se zhroutil Savannah přímo do náruče. I když byla oproti němu poloviční, nějak se jí povedlo ho ustálit a neprobodnout ho přitom kopím.

„Ufff,“ zahučel, když se vzpamatoval. „Promiň. Už jsem dlouho necestoval stíny.“

„A-ano,“ řekla Savannah a temně se začervenala. „Jistě.“

Měla pihovatou tvář a měděné vlasy spletené do copů, které jí sahaly až k pasu. Podívala se Nikovi k nohám a vykulila jasně zelené oči. „Co jsou tihle zač?“

Nico sledoval její pohled.

No jasně!

Pišišvorci zírali nahoru na ni. Jeden z nich – Vzдор – se přikulil dopředu a nafoukl se, vyrazily z něj trny jako ze čtverzubce. Jako by chtěl říct: *Ty máš kopí? No a co? Koukni se na mě!*

Yazan rychle couvl. „Co je to za *nestvůry*?“

Nico se zamračil. Nelíbilo se mu, když se takhle mluvilo o pišišvorcích. „Žádné *nestvůry*. Kakodémoni. Jsou tu se mnou.“

Yazan se nad tím viditelně zamyslel. Jeho instrukce zřejmě nezahrnovaly doprovod armády démonických koulí.

„No dobře,“ usoudil.

Savannah se zakabonila. „Yazane, nemůžeme pustit ještě *další* –“

„Jsou to naši *hosté*,“ přerušil ji Yazan. „Prosím, Nico di Angelo, následuj nás.“

Nico uvažoval, co se asi Savannah chystala říct – ještě *další co?* –, ale neměl čas se zeptat.

Strážníci vedli Nika a Willa po stezce nahoru a pak kovovými dveřmi, které se za nimi zabouchly. Ožily magické louče, jež zalily tunel děsivým fialovým světlem. Chodba se svažovala dolů do nitra kopce.

Will se otrásl. V chladném vzduchu mu šla od pusy pára. „Tohle je vstup do Tábora Jupiter?“

„Ano,“ přisvědčil Yazan.

„Ale... to je celý tábor pod zemí?“ Will mluvil ustaraně. Nebylo divu, vzhledem k tomu, že poslední tunel, kterým s Nikem prošli, vedl do Tartaru.

Yazan se zasmál. „Ne, ne. Jakmile projdeme chodbou... No, uvidíš.“

„Dobře,“ souhlasil Will ostražitě. „Paráda.“

Zalovil v kapse mikiny a vylovil sáček se sušenkami. Podal Nikovi jednu ovesnou s rozinkami. Pak nabídl Yazanovi a Savannah. „Pomáhá to proti nevolnosti po cestování stíny,“ vysvětlil. „Mám jich ještě spoustu.“

„Hmm... já si nedám,“ odmítla Savannah. Horlivě ignorovala Vzдор, který jí tančil kolem sandálů a pokoušel se ji vyprovokovat k boji. „Nesmíme jíst ve službě.“

„Vážně?“ Will se zatvářil šokovaně. „To je ale divný pravidlo.“

Nico se zasmál. „Chce říct, že vaše pravidla se od našich liší. Ale respektujeme je.“

„To jo,“ potvrdil Will a nacpal si do pusy půlku sušenky. „Respektujeme.“

Procházeli tunelem a Nika překvapilo, jak rychle se mu vrátila síla. Sušenka pomohla a nevolnost pominula. Měl ale příšerný hlad. Možná to byl příznivý účinek toho, že zůstal několik měsíců na jednom místě. Nashromáždil dost zásobní energie, takže mohl cestovat přes celou zem a nezhroutit se.

„Já tě přece varoval, ne?“ zamumlal k Willovi po cestě. „Tábor Jupiter je formálnější. Přísnější. Je třeba si na to zvyknout.“

„Chápu,“ uznal Will. „Pamatuju si, jak mi Leo Valdez říkal –“

„Leo Valdez?“ Yazan škulb hlavou k Willovi. „Ty znáš velkomocného Lea?“

Will povytáhl obočí. „No... jo. Můžu potvrdit, že je to velký a mocný magor.“

„A někdy taky kretén,“ dodal Nico. „Rád si střílí z lidí, co nemají dost rozumu a říkají mu velkomocný Leo. A taky se nesvěruje kamarádům, že se vrací z mrtvých.“

„Co?“ vyjekl Yazan. „Velko – chci říct Leo Valdez *umřel*?“

„Ne, on –“ Nico si položil ruku na čelo. „Ale nic. Je úplně živý. Půjdeme dál?“

Konečně se na druhé straně tunelu objevilo světlo. Vyšli do slunce a Will zalapal po dechu. „U všech bohů.“

Nico bude navždycky svázaný s Táborem polokrevných, (a rozhodně byl přesvědčený, že je to ten lepší tábor, to každopádně,) ale idylické panorama, které se před nimi rozkládalo, vážně *bylo* krásné.

Podobně jako Tábor polokrevných bylo i římské údolí ve tvaru obří mísy skryté pohledům smrtelníků. Avšak na rozdíl od něj se v tomhle kruhu zelených kopců nacházela celá miniaturní společnost.

Malá Tibera vykružovala lesknoucí se modrý půlměsíc kolem západní části údolí a vlévala se do křišťálově průzračného jezera přímo uprostřed, posetého trirémami a rybářskými loděmi.

Na druhém břehu řeky přímo naproti Nikovi se tyčily hradby Tábora Jupiter a vypadaly stejně impozantně jako vždy: vysoké dřevěné stěny se strážními věžemi v každém rohu, obklopené příkopem lemovaným naostřenými kůly. Za hradbami se kolem Via Principalis táhly baráky, jeden jako druhý, všechny úhledné a uspořádané. Nico viděl vojáky Dvanácté legie, jak se věnují svým každodenním povinnostem – pochodují v kolonách, leští brnění, cvičí se v boji s meči a kopími. Kdyby se v Táboře Jupiter ocitl nějaký legionář z antického Říma, připadal

by si tam hned jako doma. Dvanáctá legie si svou základnu vybudovala přesně tak jako každá jiná římská legie po celou historii impéria.

Na sever se táhlo Martovo pole – rozlehlé cvičiště, které bylo částečně staveništěm, částečně hřištěm pro válečné hry a zčásti postapokalyptickou pustinou. Nico na tomhle poli párkrát málem umřel. Římané brali svá cvičení smrtelně vážně.

Na jihu se ve slunci leskl rozlehlý komplex památníků a svatyní na Chrámovém pahorku. Z oltáře největšího chrámu zasvěceného Jupiteru Optimu Maximovi se nesl dým. Nico věděl, že někde pod ním, doslova v Jupiterově stínu, se krčí mnohem menší svatyně zasvěcená Plutonovi, římskému alter egu Nikova otce.

Nakonec Nico zajel pohledem na východ, za jezero, k opravdovému klenotu údolí: k Novému Římu. Bylo to malé město, kde žilo jen pár tisíc obyvatel, ale bylo postaveno tak, aby mu nechybělo nic, co by si náročný římský občan mohl přát. Tušil, že fórum mezi zlatou kupolí Senátu a lesknoucím se bílým Koloseem bude dneska dopoledne plné obchodníků a nakupujících. Někde v tom městě, mezi klikatými uličkami, zahradami a vilami, hospodami a divadly bylo knihkupectví, které vedl Nikův kamarád Kyklop Tyson se svou přítelkyní harpyjí Ellou. Percy Jackson a Annabeth Chaseová budou touhle dobou určitě sedět na nějaké přednášce na Univerzitě Nového Říma.

To pomýšlení Nika zahřálo u srdce, ale zároveň ho trochu roztesknilo. Jedno uměli Římané moc dobře: *plánovat*. Tohle údolí nebyl jenom výcvikový tábor. Nabízelo domov k životu každému, kdo absolvoval výcvik v legii. Polobohové tu mohli žít navždycky, plnit si sny, vdát se a ženit, zakládat rodiny – co jen si přáli, všechno v relativním bezpečí.

To je nejvyšší lekce žití v přítomnosti, pomyslel si Nico. Být usazený. Žít svůj život. Všechno to, co se ho pan D. pokoušel naučit. Možná proto se tu cítil tak nesvůj.

„Vítejte v našem táboře,“ pronesl Yazan hrdě.

„To si děláš legraci.“ Will střelil po Nikovi vyčítavým pohledem. „*Tohle* je Tábor Jupiter? Popisoval jsi mi ho úplně *špatně*!“

Nico pokrčil rameny. „Pořád mám radši náš lesní chaos. Ale jo, je to tu krásný.“

Savannah připochoďovala k nedaleké strážní budce. Vzala bronzový roh a zadala signál, který se nesl po celém údolí. Za chvíli odpověděl další roh z Tábora Jupiter. Brána *decumana* se otevřela a po cestě se k nim tryskem rozjela postava na koni.

Nico se usmál. Poznal hnědého hřebce, jezdcův rozevlátý fialový plášť, prétorskou zbroj i dlouhé tmavé kudrny.

Byl rád, že se vzpamatoval po cestování stíny, takže měl energii na to, aby se rozběhl z kopce vstříc jezdcí. „Hazel!“ vykřikl.

Arion, její superrychlý oř, zdolal vzdálenost mezi nimi za pár vteřin. Hazel sklouzla ze sedla ladně jako zkušený honák a běžela Nika obejmout.

Zabořil tvář sestře do ramene a pevně ji objal. Voněla sladkou, čerstvě zoranou hlínou.

V hlavě mu samy od sebe bleskly obrazy:

Bianca v Hotelu Lotos.

Máma, která se na něj s láskou dívá.

Apollón před hlavní táborovou budovou.

Odtáhl se a zjistil, že mu na rameni sedí Smutek a drobnými výběžky se natahuje k Hazel, jako by ji taky chtěl obejmout. Arion poplašeně

zařehťal. Hazel hekla a couvla, sevřela ruku na jílcí spathy. „Nico, co je to?“

„To nic!“ vyhrkl. „Ti jsou tu se mnou!“

Dál pevně svírala svůj jezdecký meč. „*Ti?*“

Zbytek kakodémonů se už valil z kopce a za nimi Will, Yazan a Savannah.

„Hazel!“ Will zářil, jako by prožíval nejlepší den svého života. „Rád tě zase vidím! Pozdrav naše pišišvorky.“

Kakodémoni vytvořili poskakující, pištící půlkruh huňaté temnoty u jejích nohou.

Stáhla ruku z jílce a klekla si, jako by se chystala pomazlit s rozkošným pejskem. „Pišišvorci? Páni, ti jsou *roztomilí*! Co jsou přesně zač?“

„To je na dlouhý líčení,“ povzdechl si Nico. „Vysvětlím ti to pak –“

Natáhla prst k jednookému pišišvorkovi podobnému ježovce.

„Počkej!“ zarazil ji Nico.

Pozdě. Dotkla se vršku jeho... hlavy? Těla? Nevěděl přesně, protože celé tělo Osamělosti tvořila její hlava. Ale to bylo fuk. Hazel se ve tváři objevil prázdňý výraz. Do očí jí vstoupily slzy.

Nico Osamělost sebral. Do hlavy mu vpluly další obrazy – jeho dny izolace v obří bronzové nádobě, doba, kdy putoval temnými chodbami labyrintu –, ale byl proti tomu obrněn. Odložil Osamělost stranou a obrátil se k Hazel. „Promiň.“

Otřela si oči. „Co... co se to stalo? Ocitla jsem se zase na Asfodelových polích.“

„Kakodémoni v tobě vyvolávají vzpomínky,“ vysvětlil Nico. „Když jsme byli v Tartaru, stvořila je jedna hrozně stará bohyně z mojí psychiky. Jsou v zásadě zosobněním mých citů.“

Hazel zamrkala. „Jako polobůh už jsem toho slyšela a viděla hodně, ale kakodémoni?“ Zavrtěla hlavou. „Asi se toho mám v tomhle světě ještě moc co učit.“

„My se o nich taky teprve učíme,“ přikývl Will. „Vypadá to, že poslední dobou se častěji zajímají o jiné lidi. Myslíme si, že tak komunikují.“

Vedle Nika nervózně přešlápl Yazan. „Omlouvám se, prétorko. Asi jsme ty demony neměli pouštět dovnitř.“

„Ne, to nevádí.“ Hazel se povedlo usmát. „Můj bratr je tu vítaný a stejně tak i jeho zosobněné emoce. Yazane, Savannah, dobrá práce. Můžete se vrátit na stráž. A Arione, děkuju ti, kamaráde. Zpátky dojdou pěšky.“

Kůň se ořel Hazel z boku o hlavu a rozcuchal jí vlasy neohrabaným polibkem. Pak zmizel v oblaku prachu.

Yazan zaváhal. Možná byl zvědavý na to, co se stane dál, ale Savannah ho chytila za zápěstí. S úctou pokývla Hazel, naposledy se podezíravě podívala na Nika a odvedla Yazana zpátky po cestě k tunelu.

„Ti dva jsou tu noví,“ vysvětlila Hazel. „Yazanův otec je Vesper, bůh soumraku. Savannah je potomkem bohů třetí generace. Má za sebou, hmm, obzvlášť těžké období.“

Nico si zapsal za uši, že se na to pak zeptá. Polobohové mívali drsný život, aspoň dokud nedospěli, nezískali plný výcvik a nenaučili se, jak přežít ve světě smrtelníků. Pokud Hazel zdůraznila, že Savannah měla zvlášť těžký život... muselo to být vážně dost zlé.

Teď měl ale na starost naléhavější záležitosti.

„Takže, když jsme tady,“ spustil, „řekneš nám, co se děje?“

Hazel se ušklíbla. Najednou vypadala unaveně, stejně jako ve včerejším vysílání Iris. „Myslím, že bude lepší, když vám to ukážu. Pojdte.“

Přecházeli most přes Malou Tiberu a Will zasypával Hazel otázkami: Jak se má Frank, její přítel a spoluprátor? Jak se jim povedlo tak brzy po bitvě v Sanfranciském zálivu tábor opravit? Jaké jídlo má v jídelně nejradši?

Hazel se zasmála. „Páni, chyběl jsi mi, Wille. S tebou si vždycky připadám mnohem zajímavější.“

„To je dobře,“ odpověděl. „Protože chci vědět všechno.“

Stiskla mu ruku. „Možná budeš litovat, žeš to řekl. Protože je toho spousta, co se vám chystám ukázat.“ Pokývla strážím u brány decumana a vedla je do tábora.

Nikovi se rozbušilo srdce – trochu proto, že už to bylo tak dlouho, co tu byl naposled, a trochu proto, že je Hazel tak tajemná. Neměla ve zvyku něco tajit.

Via Principalis byla plná polobohů ve fialových tričkách. Někteří byli mimo službu, mířili do lázní nebo stáli ve frontě na kávu u stánku Bombila, dvouhlavého baristy. Několik legionářů drhlo graffiti ze zdi kasáren, což Nikovi připadalo dost divné. Čmárání po zdech bylo závažné porušení vojenské disciplíny. Ještě divnější bylo, že tam bílou barvou stálo NON INIMICOS LICET – latinsky „nepřátelům vstup zakázán“. Proč by to někdo psal uprostřed tábora?

Will nevypadal, že by ho něco vyvedlo z míry, dokud neuviděl svého prvního *lára*.

Vzduchem se k nim neslo přízračné, fialové zjevení, postarší muž v tóze a sandálech. Jakmile Willa uviděl, rozlítel se. „*Graecus!*“ houkl. „*Graecus*, zabte ho!“

„Theo,“ vyčínila Hazel duchovi, „o tomhle jsme už mluvili. Řeční táborníci už nejsou naši nepřátelé. Will je náš host.“

„Hmm.“ Theo si odfrkl. „Za mých časů...“

Obrátil se a odplul, přičemž si latinsky něco mumlal.

„Promiň,“ omluvila se Hazel Willovi. „Duchové předků. Většina lárů je milejší než Theo.“

„Fascinující,“ hlesl Will. „A já myslel, že je divný, že máme *draka*.“

„No, je tady toho ještě mnohem víc,“ varovala ho Hazel.

Vedla je na jih, směrem od ústředí a obchodů. Nico ucítil stáje, ještě než k nim došli. Pak k němu zavál pach latrín. *Tfu*, pomyslel si. Ani v Tartaru to většinou nesmrdělo takhle odporně.

Tam, v rohu tábora, stály poslední baráky. Vypadaly jako všechny ostatní – masivní dřevěné stavby, čerstvě nabarvené a dobře udržované, ale kvůli smradu z okolí to bylo rozhodně to poslední místo, kde by chtěl člověk přebývat.

Hazel došla ke dveřím jednoho z nich a položila ruku na kliku.

„Pátá kohorta,“ oznámila. „Můj starý domov.“

Nico přikývl. „Nežil tady i Percy?“

„Ano. A Jason. A Frank.“

„Všichni ti nejlepší,“ poznamenal Will.

Hazel sebou škubla. „Většina legionářů by nesouhlasila. Historicky byla Pátá kohorta určená polobohům, kteří nezapadali. Měla hroznou pověst.“

„Takže... tady budeme ubytováni?“ dovtípl se Will.

Hazel vypadala, že je ztracená v myšlenkách. Chvilí jí trvalo, než odpověděla. „Ne. Vaše bydlení vám ukážu později. Sem jsem vás přivedla proto, že Pátá kohorta je dneska dopoledne na hlídce v horách. Říkala jsem si, že je to nejlepší místo, kde na vás může počkat.“

Nikovi se začínaly svírat útroby. „*Kdo?*“

„Potřebuju, abyste mi oba věřili,“ řekla Hazel.

„Jasně,“ odpověděl Will.

„Proč bychom ti nevěřili?“ dodal Nico. „A... *kdo* to je?“

Země se mu pod nohama zachvěla, objevily se v ní drobné praskliny. Z těch se začaly drát kostnaté prsty jako žížaly utíkající před povodní. Začal přivolávat mrtvé, a ani si to neuvědomil.

Will mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. Země se přestala třást. Praskliny se uzavřely.

Hazel dál upírala pohled na dveře kasáren. „Jenom... mi slibte, že nebudete vyšilovat.“

Nico přikývl, i když v duchu rozhodně vyšiloval.

„Fajn.“ Hazel se zhluboka nadechla. Vypadalo to, že je *vyjukaná*. „Pojďte dál.“

Vešla dovnitř a Nico za ní. Chvilí trvalo, než se mu přizpůsobil zrak. Podél stěn stály úhledné řady paland. V šeru na zadním konci místnosti seděla na skřínce postava, kterou jeho mozek neuměl pořádně zpracovat.

Připomínala člověka... tak trochu, ale byla moc velká na to, aby to mohl být člověk. Ten tvor vypadal jako kulturista, který spolkl tři další kulturisty. A od ramen nahoru... Nika nejprve napadlo, že má obrovskou hlavu z papírmaše jako figuríny cabezudos, jaké kdysi viděl na slavnosti v Portoriku.

Will se protlačil dovnitř za ním. „Co je to? Kdo – páni...“ Hlas ho zradil, protože ta kreatura se zvedla. Hlavou skoro drhla o strop a vyplňovala prostor tak, až Nico zapomněl na svůj slib, že zůstane v klidu. Ruka mu sjela k jílci meče ze styxského železa.

„Ne, Nico!“ Hazel ho popadla za zápěstí. „Vysvětlím ti to!“

V hrůze se díval, jak se k nim ten tvor blíží. Neměl na sobě nic než kus modré látky obalený kolem těla – ručník? Kilt? Horní část těla měl chlupatou a tak svalnatou, že by si klidně mohl dát páku se sochou Svo-body. Nico putoval pohledem po jeho kravském čenichu, zlatém kruhu v nozdrách, velkých hnědých očích a zakroucených, vražedně ostrých bílých rozích.

Matně vnímal pišišvorky, kteří mu vyplašeně tančili u nohou a piš-těli *Ne! Já! Ne! Will* vedle něj něco bručel, pusa mu nezvládla artikulovat srozumitelná slova.

„Hazel,“ dostal ze sebe Nico konečně, „to je Mínótaurus?“

KAPITOLA

Mínótaurus si odfrkl. „Jmenuju se Asterion, děkuju pěkně.“

Hlas měl hluboký, plynulý a překvapivě konejšivý, jako vypravěč audioknihy.

„Pro-promiň,“ vykoktal Nico. „Ty umíš *mluvit*?“

„Hmm.“ Asterion se sunul blíž, prkna podlahy skřípala. Každá molekula v Nikově těle na něj ječela, aby bojoval, nebo utekl, ale podařilo se mu zůstat stát a nechat meč v pochvě.

Býcí muž se sehnul a hleděl mu z očí do očí. „Dalo se čekat, že si polobůh bude myslet, že neumím mluvit. Nepotkal jsi mnoho tvorů mého druhu?“

Will o krok couvl, málem zakopl o Vzдор. „No, jako jiný Mínótaury? Já myslel, že je jen jeden.“

Asterion zaškubal velkýma chlupatýma ušima, což Nico pochopil jako známku rozmrzelosti.

„Myslím obyvatele Tartaru všeobecně,“ opravil ho Mínótaurus. „Někteří s tebou jistě mluvili?“

„No... ano,“ připustil Will. „Jenomže... no, nikdo se nikdy nezmínil, že ty, konkrétně ty, umíš mluvit.“

„Pamatuju si, jak nám Percy líčil, že jsi většinou jen bučel a řval,“ dodal Nico.

Došlo mu příliš pozdě, že mluvit před Mínótaurem o Percym asi není dobrý nápad. Percy tohohle chlapíka zabil *dvakrát* – jednou sekerou a jednou jeho vlastním rohem. Nico se napjal a připravil se na rychlokurz býčího zápasu, ale Asterion jenom přikývl.

„Percy... jako Jackson.“ Jeho tón naznačoval zdráhavý respekt. „Obávaný bojovník. A máš pravdu. Moc jsme toho nenamluvili.“ Asterion si pohladil bradu, což u býka vypadalo dost divně. „Až Percyho příště uvidím, rád bych se s ním usmířil. Myslím, že zrovna teď není daleko odtud, ale nesmíme ho rušit.“ Asterion ztlumil hlas, jako by svěřoval nebezpečné tajemství. „Týká se to nějakých... známek.“

„Ano,“ potvrdila Hazel. „Nejlepší bude Percyho nerušit.“

Nico si to přeložil jako *Annabeth nás zabije, pokud je vyrušíme během jejich prvního semestru na Univerzitě Nového Říma*.

Promnul si spánky. Pořád byl trochu omámený po putování stíny... a teď tohle. „Je toho na mě nějak moc.“

„Jo,“ přisvědčil Will. „Viděli jsme spoustu věcí, ale Míno–“

„*Asterion*.“ Hlas býčího muže nebezpečně zaburácel. „Jména v sobě nesou sílu, polobůžku. Ocenil bych, kdybys to moje používal a neříkal mi tím přídomkem, kterého se mi dostalo.“

Nico se roztrásl. Nestávalo se často, že by se bál, ale takhle zblízka byl Asterion hrozivý – hora svalů a chlupů v modré osušce.

„Promiň,“ omluvil se Will. „Už se to nestane.“

Asterionovi zaškubal koutek pusy... Byl to *úsmev*? „Děkuju. Chápu, musíte být popletení. Můj příběh... no, někdy mu nemůžu uvěřit ani *já*.“

„Takže jsi tady... proč?“ Will se zamračil na Hazel. „Nedržíš ho tu jako rukojmí, že ne?“

Hazel si rozhořčeně odfrkla. „Wille Solacei, snad mě znáš.“

Asterion se uchechtl. „Nejsem žádné rukojmí, příteli.“ Obrátil se k Nikovi. „Jsem tu vlastně kvůli vám *oběma*, Hádův synu a Apollónův synu.“

Nico už to nevydržel, zakymácel se a přidržel se Willa. „Asi si potřebuju sednout.“

Will ho odvedl k dřevěné palandě a vytáhl z batohu tyčinku Kit Kat. „Sněz to.“

Nico ho poslechl. Asterionovi se mezitím nějak povedlo svézt se na zem a posadit se před něj se zkříženýma nohama. Pišišvorci poskakovali kolem býcího muže a ostražitě si ho prohlíželi. Vypadalo to, že soutěží, kdo z nich si troufne přiblížit se k němu nejvíc. Nikovi bylo, jako by se mu měl každou chvíli rozsypat mozek. Sedí si tady, pár kamarádů a démonků, a vedou přátelský rozhovor se zabijáckou nestvůrou z Kréty. Podíval se na Hazel a mlčky ji pobízěl, aby to vysvětlila.

„Dorazil sem minulý týden,“ vysvětlila a posadila se vedle Asteriona. „Jeden strážný ho zahlédl, jak schází z kopce a mává tou svou, hmm, vlajkou.“

Asterion sevřel svůj kilt/ručník, čímž naznačil, že tohle byla zmíněná vlajka. Nico zadoufal, že když se býcí muž vzdával, měl na sobě ještě něco.

„Vyrobil jsem ji sám,“ oznámil Asterion hrdě. „Lidi přece mávají modrou vlajkou, když se vzdávají, no ne?“

„No... tak nějak,“ řekl Nico. „Ale proč jsi sem přišel? A co to má společného se mnou?“

Býcí muž si položil obrovské ruce na kolena. Nehty měl dokonale upravené a modře nalakované, ladily mu s kiltem. „Potom, co mě Percy Jackson

podruhé porazil, mi trvalo rok, než jsem se v Tartaru zregeneroval. Než jsem se vzpamatoval, všechno jako by se tam změnilo. Brána Smrti se zavřela, ale pořád se zdálo, že hranice mezi naším a vaším světem zeslábla... možná natrvalo. Slyšel jsem historky o polobozích, kteří přežili výpravy do Tartaru a vrátili se do světa nahoře.“

Odměl se. „Představte si, jaké to bylo. Věříte, že Tartar je výhradně naše říše, že pro každého jiného, kdo si tam troufne přijít, to znamená jistou smrt. A pak zjistíte, že tři různí polobohové unikli z nejnižších, nejstrašlivějších končin podsvětí!“

„Čtyři polobohové,“ opravil ho Will. „Ten čtvrtý jsem já.“ Uždíboval sušenku ze svého nevyčerpatelného pytle dobrot, ale když se k němu Asterion obrátil a prohlížel si ho, najednou se zatvářil rozpačitě. „Promiň. Mluv dál, prosím.“

Asterion sklonil hlavu. „Začínal jsem mít podezření, že stará pravidla už neplatí... Chtěl jsem zjistit, co se ode mě bude v téhle nové regeneraci chtít, který bůh nebo duch mě povolá, abych splnil jejich přání. Ale nikdo mě nezavolal. Bloudil jsem po Tartaru a čekal na nějaký účel.“

„Účel?“ Nico se naklonil dopředu. Pořád byl omámený, ale tyčinka Kit Kat začínala účinkovat, posilovala ho kouzelnou silou oplatky a čokolády. „Jak to myslíš?“

„Znáte legendu mého stvoření?“ zeptal se Asterion.

Will si zase kousl sušenky. „Jako... trochu? V táboře nám vyprávěli příběh, jak se Poseidón chtěl pomstít králi Mínósovi, a tak proklet královnu Pásifaé a ta se zamilovala do bílého býka. A narodil se...“ Ukázal na býčího muže.

Asterionovi se roztáhly vlhké nozdry. „To je bohužel pravda. Samotné moje narození bylo založeno na podvodu. Na strašlivém podvodu.

Pak, když jsem začal růst, moje matka usoudila, že nejlepší bude strčit mě do labyrintu.“

Hazel ho poplácala po ruce, třikrát větší, než byla ta její. Podívala se na Nika. „Prý proto, že byl moc divoký a násilnický, ničil palác a požíral lidi. Ale nebyla to pravda. Mínós a Pásifaé prostě nechtěli, aby je ztrapňoval.“

Nika zaplavil soucit. Věděl, jaké to je, když člověka odstaví, když ho rodič schovává před lidmi.

„Asi jsem nad tím nikdy neuvažoval ze tvého úhlu pohledu,“ řekl Asterionovi. „Neměl jsi na vybranou, co?“

„Přesně tak, Hádův synu.“ Asterionovi zase zacukala pusa – rozhodně to *byl* smutný úsměv. Nico začínal rozeznávat výrazy jeho tváře. Nebyl si ale jistý, jestli je to dobrá věc. „Nikdo se mě neptal, jestli chci, aby mi každých sedm let obětovali sedm mladíků a sedm panen! Lidské maso mi ani *nechutná*. Chutnáte jako... jak se tomu říká? Sušené jerky?“

Will se otřásl. „Děsná představa.“

Hazel přikývla. „Od té doby, co mi tohleto řekl, jsem nic nejedla.“

„Ale o to nejde,“ pokračoval Asterion. „Nikdo se mě ani neptal, co chci dělat. Za celý můj smrtelný život. Ani potom ne, když mě poprvé zabili a poslali do podsvětí.“

„Udělal to Théseus,“ doplnil Nico.

Hned poznal, že řekl něco špatně. Asterionovy oči se zbarvily doruda.

„Neříkej přede mnou jméno toho pitomce,“ zaduněl jeho hlas kasárenami.

„Promiň!“ Nico zvedl ruce na znamení omluvy. „Mělo mi dojít, že to je citlivé téma.“

„Věděli jste, že mě ten hrozný člověk ani nezabil úmyslně?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Soud mrtvých*** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.